

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἥδη τὴν 30^η παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα.

Ὁ κόμης ἠκολούθει αὐτόν.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐσταμάτησε τὸν ἱατρόν.

— Εἶναι ἐν περιστατικόν, τὸ ὁποῖον ἴσως ἀγνοεῖτε.

— Ποῖον;

— Ἡ δεσποινὶς Τρελὰν τρέχει μεγαλείτερον κίνδυνον. Ἰδοὺ διατὶ τὸ λέγω εἰς τὸν ἱατρόν της.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Ἡ Ζουάννα εἶναι ἔγκυος.

Σαρκαστικὴ χαρὰ ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ κόμητος.

— Ἦτο, ὑπέλαβεν ἡσύχως ὁ ἱατρός· δὲν εἶναι πλέον.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ὀπισθοδρόμησεν. Ὁ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ζουάννας δεσμὸς διεργηγνύετο, αὐτὴ δ' ἔμενεν ἥδη ἐλευθέρω.

— Καὶ τολμᾶτε νὰ μοὶ τὸ εἴπητε! ἀνέκραξε· διὰ τίνος ἐγκληματικῆς χειρίσεως;

Ὁ Κλαύδιος δὲν ἀπώλεσε τὴν ἡρεμίαν του.

— Ἡ τύχη ἢ ἡ Πρόνοια διέρρηξε τὸν τελευταῖον δεσμὸν τὸν συνδέοντα τὴν δεσποινίδα Τρελὰν πρὸς ἐραστήν, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ πλέον. Τὸ Σάββατον εἶχε μεταβῆ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πύργου τοῦ Ἐλβὲν τυχαίως. Αἴρνης ἤλθατε καὶ σεῖς· δὲν εἴσθε δὲ μόνος. Ἡ δεσποινὶς Τρελὰν διὰ νὰ σᾶς ἀποφύγῃ κατέφυγεν εἰς τινὰ γωνίαν, ἐκεῖθεν δὲ ἤκουσε τὰς πρὸς τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερὸς ὁμολογίας καὶ διαβεβαιώσεις σας. Ἐβεβαίωτε αὐτήν, ὅτι οὐδέποτε ἠσθάνθητε πραγματικὸν ἔρωτα δι' οἰανδήποτε γυναῖκα· μετεχειρίσθητε τὰς προτέρας ἐρωμένας σας ὡς κόρας τῶν βουλευτῶν καὶ τὴν δεσποινίδα Τρελὰν ὁμοίως...

— Κύριε! εἶπεν ὁ δ' Ἀμβαρὲς.

— Ἦμην ἐκεῖ, ὑπέλαβε ψυχρῶς ὁ Κλαύδιος. Ἐμπόδισα τὴν δεσποινίδα Τρελὰν νὰ προβῇ εἰς κίνημά τι φερομένη ὑπὸ τῆς ἀγανακτήσεως. Ἀμα ἀπήλθατε, ἡ δεσποινὶς Τρελὰν κατῆλθε καὶ αὕτη, ἀλλὰ τεταραγμένη ὡς ἦτο καὶ ἔνεκx τοῦ σκότους ὑπέστη πτώσιν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς προσθέσω ἄλλο τι; Μετὰ μίαν ὥραν, κατόπιν φρικαλέων πόνων, τὸ παιδίον δὲν ὑπῆρχε πλέον.

— Πῶς εἶναι;

— Ἐρωτήσατε τὸ ρεῦμα, ὅπερ παρέσυρεν αὐτό. Ἡ μήτηρ του ἔτεκεν ἀθλίως τὴν νύκτα καθ' ἰδὸν. Ἰδοὺ, κύριε, ἡ πρώτη αἰτία τῆς νόσου της. Ἀν ἀποθάνῃ σεῖς τὴν φονεύετε. Ἀν ζήσῃ δὲν θά τὴν ἐπανιδῆτε πλέον. Τὸ ὑπεσχέθη. Εἶναι καὶ αὕτη μία Κερανδάλ. Ἐν τῇ οικογενείᾳ μου δύναται τις, ὡς εἶπατε, νὰ φονεύσῃ, νὰ κλέψῃ ἴσως, ἀλλὰ δὲν ἀθετεῖ τὸν λόγον του. Εἰσεέλθετε.

Ὁ κόμης ἠτήθη εἰς ὑπὸ τοῦ ἐπιβλητικοῦ ὕφους τοῦ ἱατροῦ δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ Κλαύδιος ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνη τῆς κρεολῆς καὶ ἔκυψε πρὸς αὐτήν.

— Ζουάννα, εἶπεν.

Ἐκεῖνη ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτὸν μετ' ἐκφράσεως ἀφάτου τρυφερότητος.

— Πῶς εἶσαι; ἠρώτησεν αὐτήν.

— Καλλίτερα. Εἶσαι ἐδῶ;

— Ναί.

Ὁ κόμης δὲν ἐτόλμα νὰ κινηθῇ.

Ὁ Κλαύδιος παρεμέρισεν.

Ἐκφράσεις μίσους καὶ ἀγανακτήσεως συνέστειλε τὰ χεῖλη τῆς κρεολῆς.

— Ἀ! εἶπε, Κλαύδιε, μοὶ ὑπεσχέθηκες...

Καὶ δι' ὑπερνήθριον ἀγῶνος ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέκραξε πρὸς τὸν δ' Ἀμβαρὲς:

— Φύγε!

Καὶ ἐπανεπέσε βαρέως ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, ὅτι δὲν ἐψεύσθη.

ΙΓ'

Ἀνθρώπιναι ἀνανδρία.

Ἐπανερχόμενος εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς, ὁ δ' Ἀμβαρὲς κατετρύχετο ὑπὸ ζηλοτυπίας, ἧς δὲν ἐπίστευεν ἑαυτὸν ἱκανόν.

Ἡ θεὰ τῆς ἐρωμένης του, ἧς ἡ νόσος δὲν ἡδυνήθη ν' ἀλλοιώσῃ τὴν καλλονήν, ἐξωογόνει ἐν αὐτῇ τὸ πάθος, ὅπερ ἐκεῖνη εἶχεν ἐμπνεύσει αὐτῇ πρότερον.

Δὲν ἀνῆκε πλέον εἰς αὐτόν.

Τὸν ἀπεδίωξεν ὡς τὸν ἐσχατον τῶν ὑπηρετῶν.

«Φύγε»!

Ἡ ὕβριστικὴ αὕτη λέξις ἀντήχει ἔτι εἰς τὰ ὦτά του.

Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον ἐπανεκτέθη τὴν ἡρεμίαν του.

Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὸν πύργον, ἡ Ζουάννα ἐξηλείφετο τῆς φαντασίας αὐτοῦ, ὡς ἐκεῖνος ἀπεμακρύνετο τοῦ οἴκου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐκεῖνη τὸν ἀπεδίωξεν.

Ἐν τούτοις, ἡ ἀνάμνησις τῆς κρεολῆς ἐξήλειψε τὴν ἀγγελικὴν εἰκόνα τῆς μνηστῆς του.

Τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ζουάννας ἔκαie τὸν κόμητα.

Ἐνῶ διήρχετο παροδὸν τινὰ ἀγούσαν πρὸς τὸ ἔλος, ὀλίγον ἀπωτέρω τοῦ μέρους, εἰς ὃ ἡ Κασιλία, ὁ Βινίκ καὶ ὁ Ζεαννίνος εἶχον ἐκπληρώσει τὴν νυκτερινὴν αὐτῶν ἀποστολήν, εἶδεν αἴφνης δύο ἱππεῖς.

Συνωμίλουν μετὰ ζωηρότητος.

Ἐκ τῶν κινήματων αὐτῶν ἐφαίνετο ὅτι ὁ μὲν προσεπάθει νὰ πείσῃ τὸν ἄλλον περὶ μυστηριώδους τινὸς πράγματος.

Ἐβαινον ἀμφότεροι πρὸς τὸ δάσος.

Ὁ κόμης, πρὸς στιγμὴν ἀφαιρεθεὶς τῶν σκέψεων του ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης, ἐπανελάβε τὸν δρόμον του. χωρὶς νὰ διακρίνῃ, ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως, τὴν μορφήν τῶν ἱππέων καὶ ἐπανεκάμψεν εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς.

Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες ἦσαν ὁ δ' Ἐστρέλ καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης τοῦ Πορνιγοῦν.

Ὁ λοχαγὸς παρηκολούθει τὰς λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως τῶν Κερανδάλ μετὰ πλείονος ζήλου ἢ ἡ ἀνάκρισις τῶν Βάν. Ἀνεζήτει μέσον ἐνδικήσεως, ὅχι τόσο κατὰ τοῦ Ἰακώβου, ὅσον κατὰ τῆς Ἀγνῆς.

Οἱ δύο λοιπὸν ἀντερασταὶ ἔβαινον ὁμοῦ ἐν τῷ δάσει.

— Βλέπετε, λοχαγέ μου, ἔλεγεν ὁ Μισό, ὅτι ἀπ' ἐδῶ ἐπέρασαν. Φαίνονται τὰ ἔλκη τῶν βημάτων των. Ἡμεῖς εἴμεθα εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος. Ἦτο καὶ ὁ Πισερὸλ καὶ ὁ Κλελὸς δύο ἄνθρωποι ἰδιόκοι μου. Εἶδομεν καθαρὰ τὰ φῶτα. Ἦτο μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ὁ εἰσαγγελεὺς διέταξε νὰ παραφυλάττωμεν καὶ ἤθελα νὰ ἦμαι καὶ ἐγὼ παρών.

Κατὰ δυστυχίαν ἦτο μακρὰ ἡ ἀπόστασις καὶ ἐφαίνοντο μόνον τὰ φῶτα ποῦ ἐκινούντο.

«Ὁ Κρελὸς καὶ ὁ Πισερὸλ μοὶ εἶπον: — Ἐνωμοτάρχα, δὲν εἶναι τίποτε. Αὐτοὶ εἶναι ψαράδες ποῦ ψαρεύουν.

«Τοὺς ἀφῆκα με αὐτὴν τὴν ιδέαν. Εἶχα καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου.

«Εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς οἱ ἄλλοις ἀλιεῖς ἀλιεῖον τὴν ἡμέραν καὶ ὄχι τὴν νύκτα. Καὶ ὅμως δὲν εἶπα τίποτε ἐσιώπησα.

«Ἀμα ἐξημέρωσεν, ἀπέπεμψα τὸν Κρελὸς καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὴν στρατῶνα.

«Τὴν νύκτα, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ διαβῇ τις τὸ ἔλος, θὰ συνελάμβανεν ἐπ' αὐτοσώρῳ τοὺς κακούργους· ἀλλ' ἐκεῖ βυθίζεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν λάσπην καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ πλέον.

«Ἐμεῖνα μόνος· εἶχε ὁμίχλην ψυχρὰν ὡς τὴν χιόνα.

«Τὰ φῶτα μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν.

«Τὰ χαράγματα ἐζήτησα νὰ εὕρω διάβασιν.

«Τέλος πάντων ἔπρεπε νὰ μάθω τί συνέβη. Πεσιῆθθα λοιπὸν τὸ ἔλος καὶ ἀνεκάλυψα ὅτι ἐζήτουν.

«Φαίνεται ὅτι περιῆλθον τὴν λίμνην διὰ τοῦ ἀκατίου, ἔπειτα διῆλθον τὸ δάσος καὶ ἤνοιξαν μίαν ὁπὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔθεσαν

τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐστενοχῶρει. Παρατηρήσατε ἰδοὺ».

Ὦντως, εἰς τριῶν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου, ἐφαίνετο λάκκος νεοσκαφεῖς καὶ πληρωθεὶς πάλιν. Διεκρίνετο δὲ καταφρωνῶς, μ' ὅλην τὴν ληφθεῖσαν φροντίδα τοῦ νὰ καλύψωσι διὰ χόρτων καὶ ἐρεικῶν.

Ἰχνη βημάτων ἐδείκνυν τὴν ὁδόν, ἣν εἶχον ἀκολουθήσει οἱ Κερανδᾶλ.

Οὐδ' ὁ Μισὸ οὐδ' ὁ δ' Ἑστρέλ ὑπώπτευν ἄλλους πλὴν τῶν Κερανδᾶλ ὅτι ὑπεξήρσαν τὸ πτώμα, ἵνα οὕτως ἀποπλανήσωσι τὴν δικαιοσύνην.

Αἶφνης ὁ χωροφύλαξ ἀφῆκεν ἐπιφώνησιν ἐκπλήξεως :

— Ἰδοὺ, ἰδοὺ! εἶπε παρατηρῶν ἀντικείμενον παράδοξον κρεμάμενον ἀπὸ τινος κλάδου.

Ἦτο ρινόμακτρον ἐκ βατίστας μετὰ στέμματος μαρκησίου κεντημένου ἐν τῷ ὑφάσματι.

Ὁ Μισὸ ἔλαβεν αὐτὸ καὶ διετέλει ἐν ἀμνηχανίᾳ.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη περιέπλεκε τὴν ὑπόθεσιν.

Τὸ ρινόμακτρον ἐκεῖνο προήρχετο βεβαίως ἐκ τοῦ μεγάλου πύργου.

Οἱ Κερανδᾶλ τοῦ Πενοῦ δὲν εἶχον τοιαῦτα πολυτελῆ ἀντικείμενα.

Πῶς τὸ ρινόμακτρον εὐρέθη ἐν τῷ δάσει παρὰ τὸν λάκκον ἐκεῖνον;

Βεβαίως τὰ πράγματα ἐβολοῦντο.

Ὁ Μισὸ ἦν ἐν ἀμνηχανίᾳ ἕνεκα τούτου, ἔθηκεν ἐν τούτοις τὸ ρινόμακτρον ἐν τῷ θυλακίῳ του, ἵνα ποιήσῃται χρῆσιν ἐν χρόνῳ εὐθέτῳ.

Ἐνταῦθα τῷ ἔλειπεν ἡ εὐφυΐα τοῦ συμβούλου αὐτοῦ Λεσγιδού.

Ἄλλ' ὁ Λεσγιδὸς κατελήφθη ὑπὸ φόβου καὶ εἶχεν ἐγκλεισθῇ ἐν τῇ φωλεᾷ του.

Ὁ δ' Ἑστρέλ ἐπίσης ἀνεζήτη τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Γνωρίζεις τὴν φωλεάν, εἶπεν εἰς τὸν σύντροφόν του. Ἄς ὑπάγωμεν.

Ἀορίστως ἤσθάνετο, ὅτι ἄλλοι ἢ οἱ Κερανδᾶλ ἡσχολήθησαν διὰ τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο πτώμα καὶ τῷ ἐπήρχοντο παράλογοι ἰδέαι, ἅς ἀπέκρουεν, ἀλλ' αἵτινες τῷ ἐπανήρχοντο.

Ἡ δεσποικὶς δὲ Φοντερόζ διετέλει ἐν καλαῖς σχέσεσι μετὰ τῶν συγγενῶν αὐτῆς τοῦ Πενοῦ.

Πολλάκις εἶχεν ἀναλάβει τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῶν.

Αἱ μετὰ τοῦ Κορεντίνου συνεντεύξεις αὐτῆς, οἱ περίπατοι αὐτῆς κατὰ μόνας ἡδύναντο νὰ ἐξηγηθῶσι κακῶς.

Ὁ Μισὸ καὶ ὁ λοχαγὸς δὲν ὠμίλουν Ἐβᾶδιζον βεβουλισμένοι εἰς τὰς αὐτὰς σκέψεις.

Ἦθελον τὴν Ἀγνὴν ὅπως δήποτε.

Ὁ ἐνωμοτάρχης θὰ ἐπώλει τὴν συνενοχὴν αὐτοῦ τοῖς Κερανδᾶλ διὰ μίαν ὥραν ζωῆς τῆς Ἀγνῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Καὶ λοιπὸν θὰ μείνωμεν μακρὰν, νὰ βρασιζώμεθα ἐν τῇ ἀβεβαιότητι, ἥτις εἶναι ἀλγεινότερα καὶ αὐτῶν τῶν συμφορῶν... καὶ νὰ ἀποθάνωμεν τῆς λύπης; Ποῖος ἄλλος θὰ σὲ παρηγορήσῃ, πλέον ἐμοῦ; Ἄν, ὁ Θεὸς φυλάξῃ, πληρωθῇς, τί θὰ εἴπῃ ὁ κόσμος διὰ τὴν βασιλίσσαν Ἑλένην;... Εἴη χειρ ἐπεριποιήθη τὰς πληγὰς τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρειδερίκου, διότι ἡ σύζυγός του ἔμεινε μακρὰν τοῦ στρατοπέδου!... Τί σοῦ ἔκαμα καὶ θέλεις νὰ μὲ κηλιδώσῃς διὰ τοιοῦτου αἰσχους;

— Ἀλλὰ τὸ βλέπεις... εἴμεθα ἔτοιμοι ν' ἀναχωρήσωμεν, καὶ δὲν δύνασθε νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε ἔφιπποι... Πῶς νὰ σᾶς μεταφέρωμεν;... Ὀλίγα στιγμαὶ βραδύτητος δύνανται νὰ μὲ κατακρημνίσωσιν ὅπου... δὲν θὰ ᾔναι δυνατόν πλέον ν' ἀνεγερθῶ.

— ὦ! μὴ φροντίζῃς περὶ τούτου... ἐπρόβλεψα... Κύτταξε, δὲν εἶναι αὐτὰ φορεῖα;

— Ὁ μᾶς ἐμποδίζετε τὸν δρόμον.

— Ὅχι... πῆγαινε ἐμπρός, καὶ μὴ φροντίζῃς διὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας... Μὴ στραφῇς ὀπίσω... Ὁ μᾶς ἀκολουθοῦμεν μακρόθεν... ἀρκεῖ νὰ σὲ βλέπωμεν.

— Ὁ μᾶς ἐμποδίζετε νὰ πολεμῶ...

— Ἀπεναντίας... μὴν ἀμφισβᾶλλῃς... πρὶν ἢ ἐξέλθῃς εἰς τὴν μάχην, θὰ σοὶ δεικνύω τὸν Μαμφρεδινόν σου τούτον... (ὁ βασιλεὺς κύψας ἔθετο τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ υἱοῦ του καὶ ἀνέκραξεν: — ὦ ἐλπίς μου!...) καὶ θὰ σοὶ λέγω: σῶσέ τον εἶναι αἱμά σου... οἱ ἐχθροὶ σου θὰ τὸν φονεύσουν, ἂν ὑποχωρήσῃς...

— Νὰ ὑποχωρήσω, ἐγώ... καὶ πότε ὑπεχώρησεν ὁ Μαμφρέδης;... πότε, γύναι, ὁ σύζυγός σου ἐπανήλθεν εἰς σέ, ὡς ἡττημένος;... Ὁ μᾶς νικήσωμεν.

— Καὶ ἡμεῖς, ἐν τῇ σκηνῇ σου, θὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεὸν νὰ σοὶ δώσῃ τὴν νίκην· νὰ μὴ ἀποβλέψῃ, ἂν ἐπὶ τοῦ προσώπου σου εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ ἀναθέματος· νὰ λύσῃ ἐκεῖνος, ὅτι ἔδωκεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀντιπρόσωπός του, διότι δὲν ἔδωκεν αὐτὸ ἐν δικαιοσύνῃ... νὰ ἀκούσῃ τοὺς στεναγμοὺς τῶν ἱκετευόντων... νὰ προστατεύσῃ τοὺς ἀθώους.

— Ὅχι, Ἑλένη... μὴ δεθῇς εἰς τὸν Θεὸν νὰ ἰδῇ ἀπὸ τοῦ ὕψους τὴν κεφαλὴν τοῦ Μαμφρέδου... δεθήνῃ ὑπὲρ σοῦ... δεθήνῃ ὑπὲρ ὑμῶν, τέκνα μου... Σεῖς εἰσθε ἄξιοι νὰ εἰσακούσῃ τὴν δέησίν σας... καὶ θὰ εἰσακούσῃ αὐτήν... Ἐγὼ ἀναθέτω τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὸ ξίφος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἠθέλησε ν' ἀπέλθῃ.

Ἐρρίφθησαν εἰς τοὺς πόδας του. Ἐνηγκαλίσθησαν τὰ γόνατά του καὶ ἔλεγον ἐν θρήνῳ:

— Μὴ μᾶς ἀφίσης!... ὦ! μὴ μᾶς ἀφίσης!...

— Ἐλθετε λοιπὸν, ἀφ' οὗ τὸ θέλετε, νὰ συμμετάσχητε τῶν θλιψῶν μου, τοῦ θανάτου μου... Προτιμήσατε τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀσφαλείας, τὴν συνοδίαν μου... σᾶς δέχομαι... Προσέξατε ὅμως! Ὁ μᾶς γεύθητε ἀφάτους πικρίας... διότι ὁ φίλος τοῦ δυστυχοῦς εἶναι δυστυχέστερος αὐτοῦ... Ἡ μετάνοια θὰ ἔλθῃ ἀργά... καὶ οἱ πόθοι ἐπίσης... δὲν μοῦ πιστεύετε;... Σᾶς συμπονῶ, διότι ἀγνοεῖτε πῶς μαστίζει ἡ συμφορά... οὐδὲ δύνασθε νὰ γινώσκετε πόση εἶναι ἡ λύσσα τῆς φιλαυτίας, ἡ ὁποία ἀναμειγμένη μετὰ τοῦ αἵματος κυκλοφορεῖ εἰς τὸ σῶμα... Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σας... Καὶ σύ, ἀνοικτῆρμον, προσέθετο βλέπων τὸν οὐρανόν, ὅστις συγκεντρώνει τὰς θυέλλας καὶ βασιλεύεις ἐπὶ τῶν κεραυνῶν, ἀπάλλαξε τὰ πλήρη ἀγάπης ταῦτα ὄντα τῆς ἀγρίας θέας τῶν ὑπὸ τῆς λύσσης τῶν ἀναγκῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος διαρρηγνυμένων ἱερῶν δεσμῶν.

Δὲν ἀγνοῶ ὅτι αἱ προσφοραὶ μου ἐπὶ τοῦ βωμοῦ σου εἶναι προσφοραὶ Καῖν, καὶ ὅτι δι' ἐμὲ δὲν ἔχεις ὧτα, ὅπως ἀκούσῃς τὴν δέησίν μου... ἂν ὅμως κατέλθῃς εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας μου, θὰ ἴδῃς ἂν ἠθελὸν ποτε δεθῇ ὑπὲρ ἐμοῦ... ἀλλὰ σὲ ἱκετεύω ὑπὲρ τῶν τέκνων μου... ἐννοεῖς;... ὑπὲρ τῶν ἀθῶων τέκνων μου... Ἰδέ, ἂν ᾔναι ἀθῶα ἐνώπιόν σου... ἐρεύνησον ἐν αὐτοῖς καὶ δὲν θὰ εὕρῃς τὸ ἐλάχιστον μέρος, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ χαίρῃς ὅτι ἐδημιούργησας... Ἐγὼ ἡμάρτησα... τιμώρησόν με... ἀλλὰ δὲν εἶναι δίκαιον αἱ προσφιλεῖς αὐταὶ κεφαλαὶ νὰ φέρωσι τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν μου».

Ταῦτα εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, ὥσπερ ἀπελπισθεὶς πλέον περὶ τῆς συγχωρήσεως τοῦ Θεοῦ.

Εἶτα συγκεκινημένος εἰς ἄκρον προσέθετο:

— Βενιγκάτσα, Βενιγκάτσα, λάβε τετρακοσίους λογοφόρους καὶ συνάδευσον τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν... Πρόσεξον, Βενιγκάτσα, εἶναι αἱμά μου... καὶ σύ ἐπίσης εἶσαι πατὴρ καὶ γινώσκεις ἐκ πείρας τί σημαίνει ἡ λέξις αὕτη: αἱμά μου... Εἰς σὲ λοιπὸν τοὺς ἐμπιστεύομαι.

— Βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Βενιγκάτσα, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του... θὰ φροντίσω περὶ αὐτῶν περισσότερον ἢ ἂν ᾔσαν τέκνα μου.

— Ὅχι περισσότερον... φρόντισε ὡς ἠθελῇς φροντίσῃ περὶ τῶν ἰδικῶν σου τέκνων, καὶ τοῦτο μὲ ἀρκεῖ.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ, καὶ τὰ σκότη ἐδάρυνον πυκνότατα ἐπὶ τῆς γῆς... Οὐδ' ἡ ἐλάχιστη ἀκτὶς ἀστέρος, ἡ τῆς σελήνης, διέσχισε τὰ καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν θόλον νέφη.

Ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ σκότει καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ ἠυλόγουν οἱ ὀδεύοντες.